

GORTVA TAMÁS

Fogság

A sarokban ült egy háromlábú széken. Fente a késeket.
Közben a háborúról mesélt, hogy ott milyen tompa pengével vágtak.
Ezért élezte meg mindkét oldalukat. Ki tudja...
Karján mindenfelé vágások meg házilag készített tetoválások voltak.
Azok is a frontról. Mikor nem bírta ép ésszel, így próbált menekülni.
Ittak és emlékeket varrtak egymásra. Vagy inkább sajátjukat másokra.
Vodkát az oroszoktól vettek, tintát meg keverték, amiből tudtak.
Vagy abba, vagy ebbe fog belehalni – reménykedett. Aztán mégse.
Talán húsz év után jött haza, ezt mindig másképp meséli.
Nagyanyám meg nem beszél erről. Ha kórházba kell vinni az öregot,
apám kerülő úton megy, hogy véletlen se pillantsák meg a börtönt.

Öngyilkosság

Fekete zsákot húzott a fejére, és leugrott a hídról.
Zuhanás közben nem pergett le az élete. Épp ellenkezőleg.
Ugyanazt a sötétséget látta, amelyet a korlát felé botorkálva,
meg amelyet mindannyiszor éjszaka, lámpaoltás után.
Épp csak émelygett kicsit a gyomra, ahogy még soha azelőtt.
Pedig azt is érezte már sokszor, sörtől meg töménytől,
meg ha a romlott tejet is megitta, mikor nem volt pénze.
Azt már megbánta, hogy a zsebeit kavicsokkal pakolta tele.
Így esélye se lesz, hogy megtalálják. Ez korábban jó ötletnek tűnt.
Gondolatai az ajtóra terelődtek végül, hogy talán nem zárta be.
Mindegy is. Csak azt bánta, hogy elkalandozott, és lemaradt a saját haláláról.